

O aromă dulce pentru Dumnezeu

Verset cheie: "Organele interne și picioarele să le speli cu apă, iar preotul să ardă totul pe altar. Este o ardere de tot, o jertfă de mâncare, o aromă plăcută Domnului."
Levitic 1:9

Scriptură selectată:
Levitic 1:1-17

Simbolismul arătat de simțul mirosului este folosit în Scripturi pentru a transmite gândul de sacrificiu și devotament. În Efeseni 5:2, apostolul spune: "umblați pe calea iubirii, așa cum Cristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru noi ca o jertfă și o ofrandă mirositoare pentru Dumnezeu". Prin acest limbaj, Pavel ne duce cu gândul la slujbele Tabernacolului lui Israel unde, în legătură cu ceremoniile acestuia, se ardea tămâie pe Altarul de Aur din compartimentul Sfânt, al cărui miros pătrundea dincolo de al doilea vâl, în Locul

Preasfânt. Instrucțiunile pentru acest act precizau că trebuia să existe "Astfel de tămâie va arde regulat înaintea DOMNULUI pentru generațiile viitoare". Exodul 30:1-8

Directivele care reglementau serviciile Cortului erau foarte exacte. În Ziua Ispășirii lui Israel, Aaron, marele preot, ducea sângele jertfelor pentru păcat în Locul Preasfânt pentru a-l stropi pe capacul milei. Înainte de a face acest lucru, însă, era necesar ca tămâia să fie arsă mai întâi la Altarul de Aur, pentru ca fumul și mirosul ei să pătrundă în Locul Preasfânt înainte ca Aaron să treacă pe sub vâl. Dacă nu se făcea acest lucru, el ar fi murit la intrarea în Locul Preasfânt. (Leviticul 16:11-14). Fumul și mirosul tămâiei arse erau dovada că lucrarea de sacrificiu fusese efectuată în mod corespunzător și era acceptabilă pentru Dumnezeu.

Sacrificiile de animale care erau arse pe Altarul de aramă erau, de asemenea, considerate ca o "mireasmă plăcută DOMNULUI", așa cum se arată în versetul nostru cheie și în contextul său. (Leviticul 1:5-9). Ofrandele de carne, sau de cereale, atunci când erau arse pe altar conform instrucțiunilor Domnului, erau considerate în mod similar o "mireasmă plăcută". Levitic 2:1-9

Ceremoniile anterioare ale Israelului care erau considerate o "mireasmă plăcută" arătau toate, în diferite moduri, spre lucrarea, ascultarea și sacrificiul lui Isus, care s-a înălțat la Dumnezeu ca o "jertfă parfumată". (Efeseni 5:2). Urmașii consacrați ai Domnului sunt, de asemenea, invitați să se sacrifice și să fie botezați în moartea lui Isus. (Romani 12:1; 6:3-4). Lucrarea de sacrificiu a creștinului este îndreptată în special în favoarea semenilor din "trupul lui Cristos". 1 Corinteni 12:12-14, 27

În Filipeni 4:18, apostolul Pavel, făcând aluzie la dovada de sacrificiu din partea bisericii din Filipi prin trimiterea unui dar în timp ce se afla în închisoare la Roma, se referă la acesta ca la "O jertfă mirositoare, o jertfă plăcută, plăcută lui Dumnezeu". Avem aici autoritatea lui Pavel însuși de a aplica bisericii lecțiile Tabernacolului lui Israel. Aceasta arată, în plus, că Dumnezeu testează sinceritatea dedicării noastre față de El prin generozitatea jertfei și slujirii noastre unii față de alții.

Simbolismul simțului mirosului ar trebui să ne ajute să discernem între adevărata devoțiune față de Dumnezeu și simpla slujire a buzelor. Acolo unde nu

putem detecta niciun "miros" de sacrificiu, ne putem întreba cât de adânc a pus stăpânire Adevărul pe viața noastră spirituală. Viziunea noastră asupra Adevărului ar trebui să dezvăluie privilegiul sacrificiului și al slujirii în numele altora, iar devotamentul inimii noastre față de Domnul ar trebui să ne facă să ne dăm repede viața pentru ca alții să fie binecuvântați. Astfel, mirosul dulce al devotamentului nostru va fi puternic. Ioan 15:13; 1 Ioan 4:7-11